

Finskar myndir liva væl

Hugleiðingar eftir filmsstevnu í Lübeck, har Liv Ullmann tosaði týskt, íslenskur leikstjóri fekk ringa byrjan og Finnland bjóðaði forvitnisligar livandi myndir.

Hvort ár, fyrst í november, hittast í vakra miðbýnum í Lübeck filmslistarfolk og onnur, sum hava »filme« í starvsheitinum, tíðindafolk og ummálarar.

Örindini hjá teimum í tí aldagamlu Hansastaðnum eru at hyggja eftir filmum og hitta onnur, sum liva fyri livandi myndir.

Veteranarnir halda fram við hálfoygda tjakinum, ikki vóru stundir at enda í Berlin ella Cannes, og skála við tey, teir ikki finga skálað við á filmsstevnunum har.

Almenna navnið hjá hesum tiltaki er »Nordische Filmtage Lübeck«. Og í ár stoð 30. fremst.

A luttakaralistanum vóru 268 nøvn úr 15 londum.

Harafturat søu fólk úr Lübeck og grannalagnum hjá býnum teir stívliga 80 filmarnar, tað hevði eydnast fyrirreikarunum at finna pláss á skránni fyri teir fyra dagar, 3. — 6. november.

Bergman á týskum

Yvir 80 filmar. Sjálvandi er vónleyst at siggja allar, hóast nógvir eru stuttir — teknifilmar og royndir.

Summar ber til at útløka beinanvegin, so sum allar Bergman-filmarnar. Ja, Ingmar Bergman, sum mær einaferð damdi betur enn allar aðrar leikstjórar. Hann fylti 70 í ár og tí eru á skránni nakrir av hansara yvir hálvthundrað filmum, ein retrospektiv (sum slíkt kallast á fakmalinum) roð, eitt afturskoðandi úrval. Elsti filmurin er »Sommarnattens leende« (1955) og tann nýggjasti »Dokument Fanny och Alexander« (1985). Filmurin, mær dámar best, »Vargtimmen« (1968) er tíverri ikki sloppin upp í part. Úlvstímin er tímin millum náttina og dagin, ein óhugnatími. Filmurin er eisini

Spennandi og áhugaverdur finskur filmur um sjálvtekt.

Stilurin er partvist dokumentariskur og styrkir hetta sannleiksvirðið hjá filminum.

Tá lógin ikki kann verja hampafólk, fara tey aftan fyri hana, við vápnunum í hond.

A myndini teir triggir hevuðsleikararnir: frá vinstri Kari Heiskanen, sum spælir hevndarhugaða svágurin og bróðurin, Pirjo Luoma-aho, neyðtikna kvinnan og Taneli Mäkelä, maður hennara.

óhugnaligur, men ótrúliga hugtakandi. Hann er ein filmur, eg havi hug at siggja aftur og aftur (ein annar er Petra von Kant hjá Fassbinder).

Men hvi ikki fara til Bergman í Lübeck? Tí eg tími ikki at hoyra Max von Sydow, Ingrid Thulin, Liv Ullmann og Joseph Erlandson tosa týskt. Tað er fjácut og so skilji eg heldur ikki so væl hetta mæta mál.

I summum londum er alskurin til málið so blindur, at útlendskir filmar verða oyðilagdir. Til dømis verður týsk tala lögð oman á eitt nú ta svensku í filminum.

Slík vandalisma kann verjast í londum, har stórar partur av fólkinum ikki dugir at lesa. Men ikki í framkomnum mentalondum.

Hrafn Gunnlaugsson siggi eg ein fyrripart í Breite Strasse. Hann hevur beina kós móti McDonalds. Norðuramerikanska cola- og burgaramentanin lokkar eisini íslenskar mentamenn.

Hrafn Gunnlaugsson er í Lübeck, tí sjónvarpssending hansara »Ingmar Bergman á Íslandi« hevur frumframfærslu sum filmur (16 mm). Og Hrafn svarar spurningum um arbeiði sitt og seinni sama dagin heldur hann fyrilestur um norðurlendskt samstarv um filmsgerð og solumøguleikar í Europa.

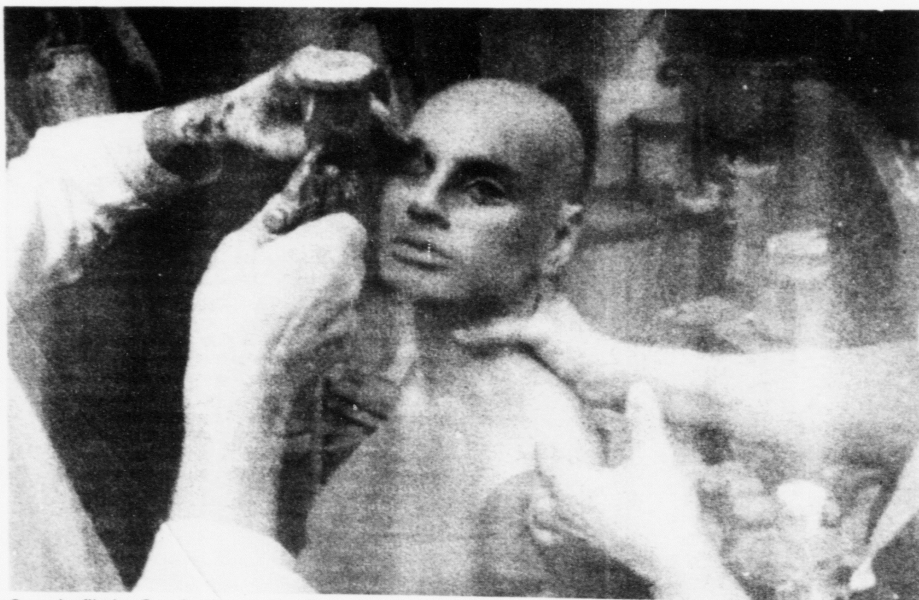
Maðurin hevur sjálvsálit, hann hevur longu í nøkur ár verið eitt navn, filmsfólk hava virðing fyri, hóast tað er torført at bera fram.

Serliga nógva varð gjørt burtur úr Ingmar Bergman á filmsstevnunum í Lübeck í fjór.

Millum annað kom út ein bók um filmar hansara. Bókin er 240 síður.

Útgevani er Amt für Kultur der Hansestadt Lübeck.

Svenska filmin »Sagolandet« hjá Jan Troell sá eg tíverri ikki.

Hann skal vera sera áhugaverdur, siga tey, sum hava sæð hann. Leikstjórin spurdi seg sjálvan, tá dóttir hansara Johanna varð fødd 4. mai 1983, hvønn heim hann í grundini hevði sett lítlú gentuna í.

Við filmstólinum fór hann at leita eftir svarinum. Og svarið gjørdist ein avdúkandi og skelkandi lýsing av Svøríki nútímans.

Vónandi hevur nevndin í Filmsfelagnum »Sagolandet« í huga, tá skráin 1989/90 skal leggjast!

